

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **J. S.**, bytem S. 505/22, Z., proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze, Křížová 25, **ve věci žaloby o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2011, č. j. X, ve věci invalidního důchodu,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2011, č. j. X, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalobci se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit na nákladech řízení do třiceti dnů od právní moci rozsudku státu na účet Krajského soudu v Ostravě 16.465 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou brojil žalobce proti napadenému rozhodnutí, protože dle jeho názoru nebyl správně zhodnocen jeho zdravotní stav v období od 22. 10. 1982 a rozhodnutí je neobjektivní. Od 22. 10. 1982 je žalobce dlouhodobě nemocný a jeho zdravotní stav mu bránil ve výkonu práce, neměl žádný výdělek a jeho zdravotní stav neumožňoval jakékoliv pracovní zařazení.

[2] Žalovaná k důkazu navrhla provedení posudku příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.

[3] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 16. 9. 2011, a současně s přihlédnutím k tomu, že žalobce žádal o invalidní důchod od 22. 10. 1982, soud přezkoumal zdravotní stav a pracovní schopnosti žalobce od tohoto data podle v každém období účinných právních předpisů, jak jsou citovány dále v textu rozsudku.

[4] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám zjistil, že žalovaná zamítla rozhodnutím č. j. 500 123 081 ze dne 16. 3. 2011 žádost žalobce o plný invalidní důchod od 22. 10. 1982, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Šumperk ze dne 15. 2. 2011 žalobce dle v té době účinné právní úpravy v období od 22. 10. 1982 do 30. 9. 1988 nebyl plně ani částečně invalidní, od 1. 10. 1988 do 10. 7. 2002 nebyl plně ani částečně invalidní a od 11. 7. 2002 do 6. 8. 2009 nebyl plně invalidní, ale byl částečně invalidní.

[5] V námitkách ze dne 20. 6. 2011 žalobce nesouhlasil s datem přiznání invalidního důchodu, neboť podle jeho názoru nárok na plný invalidní důchod u něj nastal již v roce 1982.

[6] V napadeném rozhodnutí ze dne 16. 9. 2011 žalovaná námitky žalobce zamítla a potvrdila své rozhodnutí ze dne 16. 3. 2011. V odůvodnění žalovaná uvedla, že žalobce v období od 22. 10. 1982 do 30. 9. 1988 nebyl plně ani částečně invalidní ve smyslu § 25 odst. 3 a 4 zákona č. 121/1975 Sb., ve znění účinném do 31. 10. 1983, neboť byl při svém zdravotním stavu schopen vykonávat soustavné zaměstnání v plném pracovním úvazku a bez podstatného poklesu výdělku. V období od 1. 10. 1988 do 10. 7. 2002 nebyl žalobce plně ani částečně invalidní ve smyslu § 29 odst. 2 a § 37 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 1995, a dle § 39 odst. 1 a § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2009, neboť při svém zdravotním stavu byl schopen vykonávat soustavné zaměstnání bez zvlášť ulehčených pracovních podmínek, které oproti dosavadnímu zaměstnání nekladlo podstatně menší požadavky na fyzické nebo

psychické schopnosti a zdravotní stav mu značně neztěžoval obecné životní

podmínky. V období od 11. 7. 2002 do 6. 8. 2009 nebyl žalobce plně invalidní dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2009, ale byl částečně invalidní dle § 44 odst. 1 citovaného zákona, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla nejméně o 33 %, pokles však nedosahoval výše 66 %. Nejednalo se o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. umožňující soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek, ani se nejednalo o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 4 této vyhlášky značně ztěžující obecné životní podmínky. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídal postižení uvedenému v kapitole XV oddílu F položce 3 písm. b) přílohy č. 2 citované vyhlášky, tj. pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl o 50 %. Vzhledem k náročnosti povolání se podle § 6 odst. 4 citované vyhlášky zvýšila tato hodnota o 10 %, celkově tedy činila 60 %. Od 7. 8. 2009 byl žalobce plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2009 a od 1. 10. 2010 je invalidní ve třetím stupni dle § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění. Bylo shledáno, že míra poklesu pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byla v období od 7. 8. 2009 do 31. 12. 2009 posudkem o invaliditě určena ve výši 75 %. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídal do 31. 12. 2009 postižení uvedenému v kapitole XV oddílu F položce 3 písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009. Od 1. 1. 2010 je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s největším dopadem na pokles pracovní schopnosti zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII (*postižení svalové a kosterní soustavy*), oddílu E (*dorzopatie a spondylopatie*), položce 1 (*bolestivý syndrom páteře včetně stavů po operaci páteře nebo po úrazech páteře, degenerativní změny páteře, výhřezy meziobratlových plotének*), písm. d) (*s těžkým funkčním postižením – těžké postižení více úseků páteře s trvalými projevy kořenového dráždění, trvalým funkčně významným neurologickým nálezem, s těžkým poškozením nervů, závažné parézy, svalové atrofie, poruchy hybnosti končetin, závažné poruchy funkce svěračů, pokles celkové výkonnosti při lehkém zatížení, některé denní aktivity značně omezeny*) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 50 - 70 %. Pro další přidružená onemocnění, vzhledem k věku žalobce a charakteru onemocnění byla míra poklesu pracovní schopnosti stanovena na 70 %.

[7] Soud si vyžádal přezkoumání zdravotního stavu a pracovní schopnosti žalobce a doložení posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále i „MPSV“) v Ostravě. Komise podala posudek dne 15. 12. 2011 s výsledkem, že k datu 16. 9. 2011 se u žalobce nadále jedná o invaliditu III. stupně, za období od 22. 10. 1982 do roku 1992 nešlo o invaliditu žádného stupně.

[8] Podle posudku PK MPSV v Ostravě ze dne 15. 12. 2011 se u žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí torpidní chronický

vertebrogenní algický syndrom polytopní - krční, bederní, hrudní páteře po opakovaných operačních výkonech v oblasti lumbosakrální. Šlo o těžké funkční postižení více úseků páteře s trvale funkčně významným neurologickým nálezem. Zdravotní stav se u žalobce od 7. 8. 2009, kdy byla přiznána plná invalidita, nezlepšil. Tento stav odpovídal postižení uvedenému v kapitole XIII oddílu E položce 1d přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Pokud se týká období od 22. 10. 1982 do roku 1992, posudková komise po prostudování zdravotnické dokumentace i na základě lékařských nálezů z daného období konstatuje, že zdravotní stav žalobce neodpovídal žádnému stupni invalidity a dle nálezů odborných lékařů z té doby se nejednalo ani o pracovní neschopnost. Posudková komise uvádí, že není pravdou, že žalobce nemohl od 22. 10. 1982 pro svůj zdravotní stav pracovat, neboť jak z nálezů psychiatrů, posudkového lékaře i znalce z oboru ortopedie jednoznačně plyne, že se nejednalo o poruchu zdraví, která by zakládala vznik byť jen pracovní neschopnosti žalobce, tím spíše se nemohlo jednat o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Posudková komise se tak ztotožňuje s posouzením lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Šumperk i lékaře České správy sociálního zabezpečení v námitkovém řízení, kteří dospěli k stejnému závěru.

[9] Proti posudku vznesl žalobce řadu námitek a navrhl vypracování znaleckého posudku. Usnesením ze dne 10. 4. 2012 byl ustanoven znalec MUDr. Tibor Vicsápi. Ten podal posudek dne 2. 12. 2012.

[10] Žalobce uvedl, že v roce 1967 utrpěl komplikovanou tříštivou zlomeninu levého bérce, která byla v roce 1968 operačně zajištěna kostním štěpem a fixována šrouby, přičemž tyto šrouby má v noze dodnes. Lékař mu tehdy doporučil, aby byly šrouby do dvou let odstraněny. Žalobce byl ode dne úrazu plně invalidní do 6. 11. 1969, kdy byla invalidita změněna na částečnou a následně 5. 2. 1971 odňata. Žalobce k důkazu doložil posouzení zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel Okresního národního výboru Šumperk z 9. 12. 1988, ve kterém je uvedeno, že žalobce z důvodu svého zdravotního stavu není schopen výkonu práce řidiče v náboru pracovních sil Okresního národního výboru. Žalobce dále namítá, že za bývalého režimu neměl možnost se nějak ubránit a cítí se poškozen posudkovým lékařem ČSSZ, který prohlásil jeho neschopenku za neplatnou.

[11] Znalec v posudku shrnul zdravotní stav žalobce a vyhodnotil lékařské nálezy z posuzovaného období v souvislosti s v té době účinnými právními předpisy. Uvádí, že žalobce dne 29. 7. 1967 utrpěl otevřenou tříštivou zlomeninu bérce vlevo. Tento úraz zanechal trvalé následky, v noze ponechán ostesyntetický materiál. Podle zpráv z roku 1982 lehce vytáčí levou dolní končetinu, lehce napadá, levý bérce jizevnatě změněn, snížená kožní citlivost v oblasti jizvy, oslabení narovnění dlouhého ohýbače palce vlevo na páteři, lehké omezení hybnosti. Ohyb v kolenním kloubu vyvolává bolest v třísle, lehké krásoty v kolenním kloubu vlevo, lýtko vlevo lehce atrofické. Dle psychiatrického nálezu se jedná o neurastenický syndrom, zveličování somatických potíží u simplexně strukturované osobnosti. RTG vyšetření prokazuje četné Schmorlovy uzly, okrajové osteofyty obratlových těl TH 8 – 11, na kyčelních

kloubech počínající degenerativní změny v levém kotníku I. – II. stupně. Na základě vlastní žádosti o invalidní důchod byl žalobce dne 20. 8. 1982 posouzen, přičemž bylo shledáno, že není plně ani částečně invalidní. Dle znalce jde u žalobce v roce 1982 o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav zapříčiněný stavem po operaci levé dolní končetiny, výše popsany stav však způsobuje jen lehkou funkční poruchu levé dolní končetiny a zcela lehkou poruchu páteře a není důvodem k uznání žádného stupně invalidity. Psychiatrickou poruchu považuje znalec za posudkově bezvýznamnou. Žalobce byl schopen vykonávat svou práci řidiče válce.

[12] Podle lékařských zpráv z let 1985 až 1987 nedošlo k významným změnám zdravotního stavu žalobce. V roce 1992 byla u žalobce provedena operace bederní páteře, avšak po operaci došlo v relativně krátké době ke stabilizaci zdravotního stavu. Datem 7. 4. 1993 vzniká nově dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který je zapříčiněn jednak stavem po úrazu levé dolní končetiny, jednak stavem po operaci bederní páteře a lehkou formou Scheuermannovy choroby s lehkou funkční poruchou. Ani tento nově vzniklý dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav není důvodem k uznání částečné nebo plné invalidity.

[13] V období let 1994 až 2001 byl žalobce vyšetřen pro různé zdravotní problémy podrobně popsány ve znaleckém posudku, přičemž se nejednalo ani o částečnou invaliditu.

[14] Datum 2. 11. 2001 je dle znalce možné považovat za vznik nového dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jehož rozhodující příčinou je stav po operaci páteře s často recidivujícími nebo dlouhotrvajícími projevy nervového a svalového dráždění, insuficiencí svalového korzetu s podstatným snížením celkové výkonnosti organismu. Toto zdravotní postižení odpovídá ustanovení položky 3 písm. c) oddílu F kapitoly XV. přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kde je míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti hodnocena v rozmezí 30 – 50 %. Znalec míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti hodnotí 50 %, a to s přihlédnutím k dalším příčinám dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu i předchozím výdělečným schopnostem. Žalobce nebyl schopen práce fyzicky namáhavé, v nepříznivých klimatických podmínkách, v trvale vynucené poloze, se zvedáním břemen. Žalobce nebyl plně invalidní ve smyslu § 39 odst. 1 písm. a) ani § 39 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. Nebyl ani částečně invalidní podle § 44 odst. 2 tohoto zákona, ale byl částečně invalidní podle § 44 odst. 1 tohoto zákona. Částečná invalidita nevznikla následkem pracovního úrazu.

[15] Krajský soud provedeným řízením a dokazováním vzal za prokázané, že žalobce byl částečně invalidní od 2. 11. 2011 a nikoli jak bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí na základě vypracovaných posudků lékařské posudkové služby od 11. 7. 2002.

[16] Uvedená skutková zjištění soud opírá o listinné důkazy, a to napadené rozhodnutí žalované, posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních

věcí s pracovištěm v Ostravě ze dne 15. 12. 2011 a znalecký posudek MUDr. T. V., ze dne 2. 12. 2012, který byl rozhodujícím důkazem pro rozhodnutí soudu.

[17] Přezkoumává-li krajský soud správní rozhodnutí žalované o nároku na důchodovou dávku podmíněnou zdravotním stavem, je rozhodnutí soudu především závislé na odborném lékařském posudku. V soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav Ministerstvo práce a sociálních věcí svými posudkovými komisemi (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Proto v tomto řízení byl vypracován posudek Posudkovou komisí MPSV v Ostravě.

[18] Protože žalobce vznesl proti posudku Posudkové komise MPSV námitky, které byly svou povahou důvodem pro další dokazování a týkaly se otázek, které nebyly dostatečně zhodnoceny posudkem PK MPSV, vyžádal si soud znalecký posudek.

[19] Soud konstatuje, že znalecký posudek byl vypracován velice precizně se zhodnocením lékařských nálezů z posuzovaného období v návaznosti na tehdy účinné právní předpisy, podrobně odpovídá na soudem položené dotazy a proto je soudem považován za přesvědčivý důkaz.

[20] Znalec především odlišně od žalované určil datum vzniku částečné invalidity. To byla žalovanou stanoveno na 11. 7. 2002, znalec však za datum vzniku částečné invalidity považuje den 2. 11. 2001. Posudková komise se ve svém posudku zaměřila na období od r. 1982 do r. 1992 a k otázce vzniku částečné invalidity se nevyjadřuje.

[21] V řízení před krajským soudem zde byly dva důkazy se dvěma odlišnými závěry. Soud ustanovil znalce a zadal mu vypracování písemného posudku podle § 64 s. ř. s. a § 127 o. s. ř. Protože se spokojil s písemným vyjádřením znalce, neměl o něm pochybnosti pro jeho přesvědčivost a úplnost podkladů, již jej nevyslýchal ani nežádal o vysvětlení (*podle § 127 odst. 2 o. s. ř. je-li pochybnost o správnosti posudku nebo je-li posudek nejasný nebo neúplný, je nutno požádat znalce o vysvětlení. Kdyby to nevedlo k výsledku, soud nechá znalecký posudek přezkoumat jiným znalcem*).

[22] Podle § 64 s. ř. s. a § 125 o. s. ř. (zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů) *za důkaz mohou sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci, zejména výslech svědků, znalecký posudek, zprávy a vyjádření orgánů, fyzických a právnických osob, notářské nebo exekutorské zápisy a jiné listiny, ohledání a výslech účastníků. Pokud není způsob provedení důkazu předepsán, určí jej soud.*

[23] Podle § 132 o. s. ř. *důkazy hodnotí soud podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*

[24] Krajský soud nezpochybnil závěr znaleckého posudku pro jeho přesvědčivé odůvodnění a pro své rozhodnutí převzal závěr posudku, že žalobce je částečně invalidní již od 2. 11. 2001.

[25] Podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni 2. 11. 2001, je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %.

[26] Podle § 6 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, je pro stanovení procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti nutné určit zdravotní postižení, které je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Je-li těchto zdravotních postižení více, jednotlivé hodnoty poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení, a to se zřetelem k závažnosti ostatních zdravotních postižení.

[27] Podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souzené věci soud musel provést dokazování za dobu, které se týkaly námitek žalobce.

[28] Po provedeném řízení krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[29] Po provedeném řízení soud považuje za prokázané, že žalobce byl částečně invalidní od 2. 11. 2001. To bylo prokázáno posudkem znalce, který soud shledal jako rozhodující důkaz pro jeho přesvědčivé zdůvodnění

[30] Provedeným řízením bylo prokázáno, že žalovaná nezjistila dostatečně skutkový stav, což je samo o sobě vadou správního řízení a důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

[31] V dalším řízení žalovaná přizná žalobci nárok na částečný invalidní důchod od 2. 11. 2001 v souladu s § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., podle kterého *zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data,*

než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.

[32] Soud zrušil rozhodnutí žalované pro vady řízení, neboť žalovaná si ve správním řízení neopatřila důkazy v takovém rozsahu, aby byl prokázán skutečný stav věci. Současně krajský soud vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Žalovaná znovu ve věci rozhodne, přičemž bude vycházet z právního názoru krajského soudu, že žalobce je částečně invalidní od 2. 11. 2001.

[33] Žalobce v průběhu řízení před soudem požádal o osvobození od soudních poplatků, svou žádost na výzvu soudu doplnil listinnými důkazy a prohlášením o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Částečné osvobození mu bylo přiznáno usnesením ze dne 21. 3. 2012, a to ve výši devět desetin.

[34] Žalobce se výslovně vzdal nároku na náhradu nákladů řízení, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává. Soud žalované uložil uhradit státu náhradu nákladů řízení, spočívající v částce 16.465 Kč, kterou tvoří zbývající část z vyúčtovaného znalečného ve výši 18.465 Kč, které bylo přiznáno znalci usnesením ze dne 13. 12. 2012, č. j. 72Ad 71/2011-49 a soudem bylo již uhrazeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení usnesení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 15. 1. 2013

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně